

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Canonicae

Schnorrenberg, Anno

Coloniae, 1740

§. 5. De Satisfactione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62040](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62040)

„dentina monenda & docenda duximus;
 „*imum*, ne quis putet in utroque Sa-
 „cramento requiri præviã contritio-
 „nem eam, quæ sit charitate perfecta,
 „& quæ cum voto Sacramenti, ante-
 „quam actu suscipiatur, hominem Deo
 „reconciliet: alterum, ne quis putet
 „in utroque Sacramento securum se ef-
 „se, si præter Fidei & Spei actus non
 „incipiat diligere DEUM tanquam om-
 „nis justitiæ fontem: neque verò sa-
 „tis adimpleri potest utriusque Sacramen-
 „to necessarium vitæ novæ inchoandæ
 „ac servandæ divina mandata proposi-
 „tum, si pœnitens primi & maximi
 „mandati, quo DEUS toto corde dili-

„gitur, nullam curam gerat, nec sit
 „saltem animo sic præparato, ut ad il-
 „lud exequendum divinâ opitulante
 „gratiâ sese excitet, & provocet. Pla-
 „cet etiam caveri à Sacramenti pœniten-
 „tiæ, ministris, ne in hoc Sacramento
 „aliisque conferendis sequantur opinio-
 „nem probabilem de valore Sacramen-
 „ti, relicta tutiore, neve pœnitentes
 „ipforum fidei animam suam commit-
 „tentes admonere cessent, ut in pœni-
 „tendo inchoatâ saltem dilectionis DEI
 „ineant viam, quæ sola secura sit, gra-
 „viter peccaturi in hoc salutis disci-
 „mine, vel eo solo, quod certis in-
 „certa præponant.

S. Quintus.

D E

Satisfactio.

Quæres primò. Quid Satisfactio?

R. Pœnitentia hominis Christiani post lapsum continet satisfactionem per jejunia, eleemosynas, orationes, & alia pia spiritualis vitæ exercitia, non quidem pro pœna æterna, quæ vel Sacramento vel Sacramenti voto remittitur, sed pro pœna temporali. *Trident. Sess. 6. cap. 14. cujus dat rationem Sess. 14. cap. 8.* Quia divinæ justitiæ ratio exigere videtur, ut aliter ab eo in gratiam recipiantur, qui ante baptismum ignoranter deliquerunt, aliter verò, qui semel à peccati & Dæmonis servitute liberati, & accepto Spiritûs S. do-

no scienter templum DEI violare, & Spiritum S. contristare non formidaverunt. Divinam etiam clementiam decet, ne ita nobis absque ulla satisfactione peccata dimittantur, ut occasione acceptâ, peccata leviora putantes, velut injuriû & contumeliosi Spiritui S. in graviora labamur, thesaurizantes nobis iram in die iræ.

Quæres secundò. Quotuplex Satisfactio?

R. Publica & privata. Publica ab Episcopo publicè peccantibus in foro externo ad satisfaciendum publico imponitur. De quo *in cap. manifesta. 1. de Pœnit. & remiss.* Manifesta peccata non sunt

sunt occultâ correctione purganda ; nam qui publicè peccant , etiam publicè puniendi sunt , ut tollatur Scandalum , & alii territi à similibus arceantur. Et *Tridentinum* : Apostolus monet publicè pœnitentes palam esse corripiendos ; quando igitur ab aliquo publicè & in conspectu multorum crimen commissum fuit , unde alios Scandalo offensos commotòsque fuisse non sit dubitandum , huic condignam pro modo culpæ pœnitentiam publicè injungi oportet , ut quos exemplo suo ad malos mores provocavit , suæ emendationis testimonio ad rectam revocent vitam. Episcopus tamen publicæ pœnitentiæ genus in aliud secretum poterit commutare , quando ita magis judicaverit expedire. *2do*. Privata satisfactio fit soli DEO vel per pœnas à DEO inflictas patienter toleratas , vel per opera pœnalia sponte suscepta , aut à Confessario injuncta : ut enim ait *Trident. Sess. 14. cap. 9.* Tanta est divinæ munificentiae largitas , ut non solum pœnis sponte à nobis pro vindicando peccato susceptis aut Sacerdotis arbitrio pro mensura delicti impositis , sed etiam : quod maximum amoris argumentum est , temporalibus flagellis à DEO inflictis , & à nobis patienter toleratis , apud DEUM Patrem per JESUM Christum satisfacere valeamus.

Quæres *tertio*. Quæ satisfactio in Sacramento pœnitentiæ injungenda ?

1. Illam graphicè describit *Tridentinum Sess. 14. cap. 8.* Debent Sacerdotes Domini , quantum Spiritus & prudentia suggererit , pro qualitate criminum ,

& pœnitentium facultate salutare & convenientes satisfactiones injungere : ne , si forte peccatis conniveant , & indulgentiùs cum pœnitentibus agant , levissima quædam opera pro gravissimis delictis injungendo , alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis , ut satisfactio , quam imponunt , non sit tantum ad novæ vitæ custodiam & infirmitatis medicamentum , sed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam & castigationem ; procul dubio enim magnopere à peccato revocant , & quasi freno quodam coercent hæ satisfactoriæ pœnæ , cautioreque & vigilantiores in futurum pœnitentes efficiunt. Medentur quoque peccatorum reliquiis , & vitiosos habitus malè vivendo comparatos contrariis virtutum actionibus tollunt. Neque verò securior ulla via in Ecclesia DEI unquam existimata fuit ad amovendam imminentem à Domino pœnam , quam ut hæc pœnitentiæ opera homines cum vero animi dolore frequentent. Accedit ad hæc , quod dum satisfaciendo patimur pro peccatis , Christo JESU , qui pro peccatis nostris satisfacit , ex quo omnis nostra sufficientia est , conformes efficimur , certissimam quoque inde arham habentes : quod si compatimur , & conglorificabimur.

Quæres *quarto*. An sub mortali confessarius sit obligatus imponere pœnitentiam peccatis proportionatam ?

1. Affirmativè , & colligitur ex *Trident. loc. cit.* Ne si fortè peccatis conniveant , & indulgentiùs cum pœnitentibus agant , levissima quædam opera

Rt 2 pro

pro gravissimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur.

Quæres quintò. An eadem pro iisdem peccatis omnibus injungenda pœnitentia?

R. Negativè. Ne adinstar imperiti medici uno collyrio omnium oculos velit curare. *Can. necesse. 3. Dist. 29.* Sed pœna non tam secundùm quantitatem excessûs, quàm pœnitentis contritionem per discreti Sacerdotis arbitrium est moderanda, pensatâ qualitate personarum, super fornicatione, adulterio, homicidio, perjurio, & aliis criminibus, consideratis circumstantiis omnibus, competens pœnitentia delinquenti est imponenda, prout ejus saluti Sacerdos viderit expedire. *Cap. DEUS, qui. 8. de Pœnit. & Remiss. Can. mensuram. 86. Dist. 1. de Pœnitent.*

Quæres sextò. Quæ severitas antiquorum canonum in pœnitentiis imponendis?

R. Pro uno peccato mortali canones antiqui pœnitentiam septem annorum injungebant, constat ex *Can. hoc ipsum. 11. caus. 33. q. 2.* ubi id probatur exemplo Mariæ Sororis Aaronis, quæ propter murmurationem percussa est leprâ, à qua non est mundata, nisi post septem dierum pœnitentiam extra castra factam: & exemplo Regis Davidis, qui propter adulterium & homicidium pro pœnitentia jejunavit septem diebus. Rationem hanc dat *Gloss.* ut sicut propter peccatum septiformis Spiritûs gratiam amisit, ita per pœnitentiam septennem eam recuperet. In *Can. Presbyter. 5. dist. 22.*

Sacerdoti propter fornicationem gravissima pœnitentia decem continuis annis peragenda imponitur.

Quæres septimò. Cur rigor ille canonum non amplius servatur?

R. Defectus nostrorum temporum, quibus non solum merita, sed corpora ipsa hominum defecerunt, districtio illius non patitur in omnibus manere censuram. *Can. fraternitatis. 7. dist. 34.*

Quæres octavò. An Confessarius in rigore pœnitentiarum excedere possit?

R. Affirmativè. S. Chrysostomus in *Can. alligant. 12. caus. 26. q. 7.* rigorismum hunc ita exagitat. Alligant onera gravia & importabilia, Tales sunt etiam nunc Sacerdotes, qui omnem justiciam populo mandant, & ipsi nec modicè servant, videlicet, non ut facientes sint justi, sed ut dicentes appareant just. Tales sunt, & qui grave pondus venientibus ad pœnitentiam imponunt: qui dicunt, & non faciunt, & sic dum pœna presentis pœnitentiæ fugitur, contemnitur peccati pœna futura. Sicut enim si fascem super humeros adolescentis, quem non potest bajulare, posueris, necesse habet, ut aut fascem rejiciat, aut sub pondere confringatur: sic & homini, cui grave pondus pœnitentiæ imponis, necesse est, ut aut pœnitentiam tuam rejiciat, aut suscipiens dum ferre non potest, scandalizatus amplius peccet. Deinde, etsi erramus modicam pœnitentiam imponentes, nonnè melius est propter misericordiam rationem reddere, quam propter crudelitatem? Ubi enim Paterfamilias largus est, dispensator non debet esse tenax. Si DEUS benignus

nus est, ut quid Sacerdos ejus austerus? Vis apparere Sanctus circa vitam tuam esto austerus, circa alienam benignus.

Quæres nono. An illi, qui in hac vita sufficientem pœnitentiam non egerunt, puniantur in altera vita?

R. Cum S. August. in *Can. nullus. 6. dist. 7. de Pœnit.* Affirmativè. Nam prius purgandus est igne purgationis, qui in aliud sæculum distulit fructum conversionis. Hic autem ignis licet æternus non sit, miro tamen modo est gravis: excellit enim omnem pœnam, quam unquam passus est aliquis in hac vita. Nunquam in carne tanta inventa est pœna, licet mirabilia passi sint Martyres tormenta, & multi nequiter iniqui tanta sustinuerunt supplicia. Studeat ergo quilibet sic delicta corrigere, ut post mortem non oporteat talem pœnam tolerare.

Quæres decimo. An per indulgentias pœna peccatorum remitti possit?

R. Affirmativè. Constat ex *Extrav. 2. de Pœnitent. & Remiss. inter commun.* Ubi indulgentiarum thesaurum ita explicat Clemens Papa VI. Christus Dominus infinitum thesaurum militanti Ecclesiæ acquisivit volens suis thesaurizare filiis pius Pater: ut sic sit infinitus thesaurus hominibus, quo qui usi sunt, DEI amicitia participes sunt effecti. Quem quidem thesaurum non in sudario repositum, non in agro absconditum, sed per B. Petrum cæli Clavigerum ejusque Successores, suos in terris Vicarios commisit fidelibus salubriter dispensandum: & propriis & rationalibus causis, nunc pro totali, nunc

pro partiali remissione pœnæ temporalis pro peccatis debitæ tam generaliter quàm specialiter, prout cum DEO expedire cognoscerent, verè pœnitentibus & confessis misericorditer dispensandum. Ad cujus quidem thesauri cumulum Beatæ DEI genetricis omniumque electorum, à primo justo usque ad ultimum, merita adminiculum præstare noscuntur: de cujus consumptione seu minutione non est aliquatenus formidandum, tum ob infinita Christi merita, tam pro eo, quod quantò plures ejus applicatione trahuntur ad justitiam, tantò magis accrescit ipsorum cumulus meritorum.

Quæres undecimo. Quæ condiciones requiruntur ad valorem indulgentiarum?

R. Cum *Gloss. in Extrav. 1. de Pœnit. & Remiss. verb. consistebuntur.* Ad hoc, ut indulgentiæ valeant, requiruntur quinque: Autoritas in concedente, idoneitas in recipiente, pietas in fine, utilitas in opere, & congruitas in tempore.

1mo. *Autoritas in concedente.* Imprimis in Summo Pontifice est plenitudo potestatis conferendi indulgentiam, *cap. cum ex eo. 14. de Pœnit. & Remiss.* Rationem dat *Gloss. in cit. extrav.* Sicut in corpore humano materiali est caput unum, in quo omnes sensus seu plenitudo sentiendi existit, sic in militante Ecclesia est unum caput, videlicet Romanus Pontifex, in quo est plenitudo potestatis & autoritatis, quam Christus contulit, quando B. Petro dixit: *Quodcumque ligaveris in terris, erit ligatum & in cælis, & quodcumque solveris, erit solutum.* Hæc

R 1 3 . . . autho-

authoritas deinde communicatur Archi-
Episcopis, limitatè tamen, qui habent
potestatem concedendi indulgentias in
tota sua Provincia non solùm tempore
visitationis, sed etiam extra illud, *cap.
nostro. 15. de Pœnitent. & Remiss.* Item
Episcopis, ut dicitur *in cit. cap. cum ex
eo. ibi*: Quia per indiscretas & super-
fluas indulgentias, quas quidam Eccle-
siarum Prælati facere non verentur, &
claves Ecclesiæ contemnuntur, & pœ-
nitentialis satisfactio enervatur, potestas
concedendi indulgentias restringitur, ne
Episcopi in dedicatione Ecclesiæ ultra
annum, & in anniversario dedicationis
uti & in aliis casibus indulgentiam ul-
tra 40. dies dare possint. Confirmantur
hæc in *cap. indulgentia. 3. eod. tit. in 6.*
Indulgentiæ autem ab Episcopo datæ val-
ent pro solis subditis. *Cap. quod autem.
4. de Pœnitentiis & Remiss.* Sufficit verò,
quod Episcopus sit confirmatus, quam-
vis non consecratus, nec in sacris con-
stitutus; quia dare indulgentiam est
actus jurisdictionis & non Ordinis. De-
mum Prælati Episcopo inferiores nul-
lam habent potestatem concedendi in-
dulgentiam. *Cap. accedentibus. 12. de ex-
cess. Pralat.* Nisi per Privilegium, con-
suetudinem aut præscriptionem tale jus
obtinuerint.

2da. Idoneitas in recipiente. Nam
thesaurus Ecclesiæ non applicatur primò
nisi ei, qui est membrum Ecclesiæ. *Can.
nihil. 33. caus. 11. q. 3. Can. Si quis à Ca-
tholica. 7. caus. 23. q. 4.* Secundò nisi ju-
sto: quia certum est, quod remanente
culpâ non remittatur pœna, cum secun-
dùm Augustinum non dimittat DEUS

dedecus culpæ sinè decore justitiæ: Si
autem manente culpâ remitteretur pœ-
na, esset dedecus culpæ cum decore
justitiæ. *Gloss. in cit. Extrav.* Oportet igitur,
quod capax indulgentiæ sit pur-
gatus à culpa. Ideo communiter in li-
teris indulgentiarum exprimitur: *Verè
pœnitentibus & confesfis.*

3ta. Nisi libero ab excommunicatio-
ne majore, per quam excommunicatus
à communibus Ecclesiæ bonis excludit-
ur. Demum vivis datur indulgentia per
modum absolutionis exercendo in illos
velut in subditos potestatem jurisdic-
tionis, defunctis per modum suffragii,
dum DEO exhibetur & offertur pro de-
functis quondam concivibus & membris
Ecclesiæ militantis satisfactio & quasi
pretii solutio cum precibus, ut DEUS
illam misericorditer acceptet, & pœnam
temporalem remittat.

3ta. *Pietas in fine*, hoc est honor
DEI & exaltatio Fidei; in omni enim
concessione indulgentiarum attendi de-
bet, ut per talem dispensationem the-
sauri Ecclesiæ honoretur DEUS, & ex-
altetur Fides. *Gloss. in cit. Extrav.*

4ta. *Utilitas in opere*, hoc est quod
opus pro indulgentia obtinenda impo-
situm utile sit & ordinabile ad finem
prædictum scilicet ad honorem DEI &
fidei exaltationem. Circa quod avertit
cit. Gloss. quod in concessione indul-
gentiæ non attendatur quantitas, sed
genus operis: indulgentia enim prin-
cipaliter respicit gratiam, non meri-
tum, aliàs enim non diceretur indul-
gentia. Si enim quis offendisset Re-
gem, ita ut propter offensam hujus-
modi

modi secundum patriam legem manu vel pede truncari mereretur, ac ut liberaretur ab hac poena Principi duo vel tria millia florenorum offerret, talis liberatio remissio dici non mereretur, sed potius redemptio & quaedam commutatio: si autem condonaret poenam huiusmodi liberaliter, & ei pro poena vitanda leve quid imponeret, liberatio hæc remissio diceretur. Ergo indulgentiæ Ecclesiasticæ principaliter respiciunt gratiam, non meritum: meritum, inquam, non proprium, sed alienum, nempe meritum Christi, super quo fundantur, & ex quo sumuntur.

5to. *Congruitas in tempore*; videlicet exigitur, ut discretè pro exigentia loci, temporis & personarum concedantur: ideo *Trident. Sess. 25. in decreto de indulgentiis* agnoscens Ecclesiæ potestatem concedendi indulgentias à Christo divinitus concessam præcipit in his concedendis moderationem juxta veterem & probatam in Ecclesia consuetudinem adhiberi, ne nimiam facilitate Ecclesiastica disciplina enervetur, abusus verò, qui in his irrepsit, quorum occasione insigne hoc indulgentiarum nomen ab hæreticis blasphematur, emendari, pravos questus omnes pro his consequendis, unde plurima in Christiano populo abusu causa proflixit, aboleri. Ad hunc finem idem *Trident. Sess. 21. cap. 9.* ordinavit, indulgentias aut alias speciales gratias deinceps per Ordinarios locorum esse publicandas, ex quo juxta declarationem S. Congregationis, quamvis Religiosi indulgentias olim à Pontificibus con-

cessas publicare potuerint, attamen illas post *Trident.* datas absque Ordinarii licentia publicare nequeunt.

Quæres *duodecimò.* Quæ diversitas indulgentiarum?

1o. *1mò.* Ex parte remissionis alia est totalis alia partialis, colligitur *ex cit. Extrav. 2. de Pœnit. & remiss.* ibi: *nunc pro totali, nunc pro partiali remissione.* Per partialem remittitur pars poenæ; & si remittatur poena, pro qua aliàs per poenitentiam 40. dierum juxta rigorem antiquorum canonum Satisfactio fieri debeat, vocatur quadràgena. Totalis est per quam omnis poena peccatis debita, dummodo subjectum sit dispositum, remittitur.

2do. Ex parte illorum, quibus indulgentia conceditur, in personalem, localem, & realem dividitur. Personalis per se & directè personis, ut confratribus v. g. illius fodalitatis &c. sine determinatione ad certum locum vel rem materiale conceditur. Localis est, quæ pro loco Sacro, visitantibus v. g. illam Ecclesiam datur. Realis, quæ certæ rei materiali est affixa, ut quæ datur habentibus tale numisma vel rosarium &c. Ex parte durationis alia est perpetua, alia temporalis: perpetua semper durat, usque dum revocetur, temporalis ad certum annorum numerum conceditur, eoque elapso expirat.

3to. Indulgentia totalis alia est in anno Jubilæo, alia per modum Jubilæi, alia tantum simpliciter plenaria. Annus Jubilæus ortum habet ab anno Jubilæi legis veteris: ut enim dicitur *in cit. Extrav. 2. de Pœnitent. & remiss.*
annus

annus quinquagesimus in lege Mosai-
ca, quam non venit Dominus solvere,
sed spiritualiter adimplere, jubilæus rem-
issionis & gaudii, sacæque dierum
numerus, quo lege fit remissio, cen-
sebatur, quia in illo, præterquam quòd
ab agricultura cessaretur, omnia debita
remittebantur, servi manumittebantur,
possessions antiquæ Dominis antiquis
testituebantur, unde & annus remissio-
nis appellabatur. Quia autem erat figu-
ra plenissimæ concessionis aliquando
per Christum consequendæ Romani
Pontifices in lege nova annum Jubi-
læum instituerunt, & imprimis Boni-
facius VIII. in *extrav. Antiquorum. 1. de
Pœnit. & remiss.* quolibet centesimo an-
no Romam ad Basilicas Ss. Apostolo-
rum Petri & Pauli reverenter acceden-
tibus verè pœnitentibus & confessis
non solum plenam & largiorem, imò
plenissimam omnium suorum peccato-
rum sub his conditionibus concessit,
indulgentiam ut qui voluerint hujus-
modi indulgentiæ fieri participes, si
fuerint Romani ad minus XXX. die-
bus continuis, seu interpolatis, & sal-
tem semel in die, si verò peregrini fue-
rint & forenses, simili modo diebus
XV. ad easdem basilicas accedant. Ad-
dit Pontifex: Unusquisque tamen plus
merebitur, & indulgentiam efficacius
consequetur, qui basilicas ipsas amplius
& devotius frequentabit.

Deinde Clemens VI. in *Extrav. uni-
genitus. 2. de Pœnit. & remiss.* quia quin-
quagenarius numerus in testamentis,
veteri quidem ex legis datione, novo
ex visibili Spiritûs S. in discipulos mis-

sione, per quem datur peccatorum re-
missio singulariter honoratur: Præterea
cum pauci multorum respectu propter
vitæ hominum brevitatem valeant ad
annum centesimum pervenire, annum
centesimum ad annum quinquagesi-
mum reduxit, concedens plenissimam
peccatorum veniam de quinquaginta
in quinquaginta annos visitantibus B. B.
Petri & Pauli & Lateranensem Eccle-
sias, adjiciendo, ut ii etiam, qui pro
hac indulgentia consequenda accedunt,
si post iter arreptum impediti legitime,
quominus ad urbem illo anno valeant
pervenire, aut in via vel dierum præ-
taxato numero non completo discesse-
rint, verè pœnitentes & confessi ean-
dem indulgentiam consequantur.

Paulus II. ut refertur in *Extrav. quem-
admodum. 4. eod. tit.* annum Jubilæum
ad brevius tempus, videlicet ad annum
vigesimalium quintum reduxit, & quoli-
bet 25to anno basilicas B. B. Petri &
Pauli, Lateranensem quoque & S. MA-
RIÆ majoris visitantibus omnes & sin-
gulas indulgentias, & peccatorum re-
missiones concessit, quas Prædecessores
anno Jubilæo concesserunt.

Demum Sixtus IV. in *cit. extrav.
quemadmodum.* Idem confirmavit, si-
mul declarando: Ne propter alias in-
dulgentias hoc sanctum opus ac remis-
sionis & gratiæ annus Jubilæus inter-
mittatur, omnes & singulas plenarias,
aut etiam adinstar Jubilæi indulgentias,
ac etiam commutandi vota, aut super
eis, & malè ablati incertis, aut per
usurariam pravitatem, aut alium illicitum
modum extortis dispensandi &

com-

componendi, aut illa sub certo modo & forma remittendi, & deputandi confessarios cum potestate absolvendi etiam à Casibus Sedi Apostolicæ reservatis, facultates, concessionem, indulta quibuscunque Ecclesiis, Monasteriis, hospitalibus, piis locis, Universitatibus, Fraternitatibus quibuslibet tam in perpetuum, quam ad certum tempus in vita seu mortis articulo quovis modo vel causâ concessa durante anno Jubilæi esse suspensa: quæ tamen elapso anno

Jubilæi absque nova concessione vim suam recuperant. Excipiuntur indulgentiæ pro defunctis, quæ temporis anni Jubilæi in suo vigore manent. Indulgentia instar Jubilæi est, quando præter plenam peccatorum remissionem certa conceduntur privilegia, ut confitendi cuique confessario approbato, absolvendi à quocunque casu reservato, commutandi vota. Si hæc privilegia non adsint, est simpliciter indulgentia plenaria.

§. Sextus.

D E

Ministro Pœnitentiæ.

Quæres primò. Quis Minister Sacramenti Pœnitentiæ.

Re. Cum Concil. Florentino in decreto Eugenii: Minister hujus Sacramenti est Sacerdos habens auctoritatem absolvendi vel ordinariam vel ex commissione Superioris, quod confirmat Trident. Sess. 14. cap. 7. declarans nullius momenti absolutionem eam esse; quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam vel delegatam non habet jurisdictionem.

Cui superaddit Sess. 23. cap. 15. Nulum etiam regularem posse confessiones Sæcularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliàs idoneus iudicetur, & approbationem obtineat: pri-

R. D. Schnorrenberg Instir. J. Can.

vilegiis & consuetudine quacunque etiam immemoriali non obstantibus. Ex his colligitur in Ministro pœnitentiæ tria ad valorem absolutionis requiri: imò. Ordo Sacerdotalis, 2dò. Approbatio Episcopi, 3tò. Jurisdictio in pœnitentem. Patet quoque jurisdictionem distingui ab approbatione, cum hæc sit nudum Episcopi Judicium de idoneitate: illa autem sit expedita in actu secundo Jus dicendi facultas.

Quæres secundò. An solus Sacerdos Minister Sacramenti Pœnitentiæ?

Re. Affirmativè. Quia Jus ligandi & solvendi solis permissum est Sacerdotibus. Can. Verbum. § 1. dist. 1. de Pœnitent. Mediator enim DEI & hominum homo Christus JESUS hanc Præpositis Ecclesiæ tradidit potestatem, ut & confitentibus pœnitentiæ Satisfactionem

S s darent,